

Книгата на Йоил и лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден – номер девет

Jeff Pippenger

2025-12-11

Число девет

Стигнах до момента в това въведение към книгата на Йоил накратко да обобща някои от положенията от първите осем статии и да посоча какво следва да очакваме от книгата на Йоил, сега когато пристъпваме към нея по-непосредствено, а след това, разбира се, какво общо има това с битките при Рафтия и Паний от Даниил 11:11–16?

Поставихме ударение върху песента на лозето, защото пророчески „опитът“ е представен чрез „песен“. Една от характеристиките на сто четиридесет и четирите хиляди е, че пеят песента на Моисей и на Агнето, което е просто начинът на Йоан да представи песента на Исаиевото лозе. Всеки от големите пророци започва книгите си с изобличения срещу Израил заради неговия бунт; или може да се каже, че всеки голям пророк най-напред запява песента на лозето. Поддържам, че песента на лозето у Йоил в първа глава е едно от най-важните откровения относно песента на лозето. Не бих могъл да кажа дали съм прав или не, но причината за това мое убеждение е, че пророческите връзки, символично представени в книгата на Йоил, изглеждат като ключ или, може би, като ос за няколко спици. Свидетелството на Йоил не само се свързва с другите успоредни линии, но изглежда и установява отправна точка, особено чрез символиката на разрушеното лозе в първа глава, а следващите две глави определят както времето на изпитанието чрез образа на звяра в Съединените щати, така и времето на изпитанието чрез образа на звяра за света. И всичко това е поставено в контекста на лозе, а едно лозе не е живо лозе — ако не получава дъжд.

Ние също така поставихме ударение върху пророческия период, представен чрез символа „докога?“. Почувствах необходимостта да ни напомня за този по-рано установен принцип относно „докога?“, за да поставя ударение върху „връхния камък“, който е бил и е също така основа и краебъглен камък. Окончателното пълно развитие на вестта на Среднощния вик, което сега е в ход, е „връхният камък“. Въз основа на тези основи този връхен камък е бисерите на Милър, сияещи десет пъти по-ярко, отколкото в началото.

Въз основа на Божиите „чудни дела“ краебъглният камък е тогава, когато Неговият народ преминава от лаодикийско преживяване към филаделфийско преживяване; тогава този народ става осмият, който е от седемте, и също така преминава от воюващата църква към тържествувашата църква. Този преход е краебъглният камък. Преходът се осъществява, когато Божият народ чува и вижда вестта за „краебъглният камък“ и тя е чудна в очите им. Вестта за краебъглният камък е кулминацията, защото събира заедно всички символични истини за „краебъглният камък“. Вестта за „седемте времена“ беше основният камък на Милър и тя трябваше да бъде милеритският краебъглен камък. Петдесетница беше краебъглният камък на петдесетия период, както и Среднощният вик беше краебъглният

камък на милеритското движение на първия и втория ангел.

Като връхна точка или завършващ камък на 46-годишния период, през който Христос изгради милеритския храм на първия и втория ангел, този завършващ камък трябваше да стане основният камък за Христовото дело по изграждането на храма на сто четиридесет и четирите хиляди. Този основен камък бе поставен през 1844 г. като светлината, която да освети пътя към небето, и поради тази причина Божият народ в края на света трябва да се върне към „старите пътеки“, за да намери покой. Ако и когато се върнат към пионерската история на милеритите, те откриват, че вестта на Среднощния вик е била връхната точка на основополагащата история. Среднощният вик беше проявление на изливането на Светия Дух. Когато една душа се върне към „старите пътеки“ и намери „ярката светлина“, която бе поставена в началото, или в основополагащата точка на пътя, тя намира Среднощния вик, който Йеремиа определя като „покой“.

„Зад тях, в началото на пътеката, бе поставена ярка светлина, за която един ангел ми каза, че е „среднощният вик“. Тази светлина озаряваше цялата пътека и осветяваше нозете им, за да не се препънат.“

„Ако държаха очите си устремени към Исус, Който беше точно пред тях и ги водеше към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът е много далеч и че са очаквали вече да са влезли в него. Тогава Исус ги насърчаваше, като повдигаше славната Си дясна ръка, а от ръката Му излизаше светлина, която се разливаше над адвентната група, и те извикваха: „Алилуя!“ Други прибързано отрекоха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е извел дотам. Светлината зад тях угасна, оставяйки нозете им в свършена тъмнина, и те се препънаха, изгубиха от поглед целта и Исус и паднаха от пътеката долу в мрачния и нечестив свят.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Връхният камък на милеритската история е основният камък за историята на сто четиридесет и четирите хиляди. От началото на трите ангела през 1798 година до въздигането на тържествуващата църква в изпълнение на очистването на светилището при неделния закон, пътят е осветен от вестта на Среднощния вик; защото притчата е за адвентизма и за това как Бог издига един народ, за да отрази свършено Неговия характер, когато за човечеството завършва благодатното време по време на кризата на неделния закон.

По пътя Исус води и продължава да осветява пътя, като издига славната Си десница. Следователно има ярка светлина в началото на пътя и ярка светлина, водеща към края на пътя. Исус като Алфа и Омега свързва края с началото, така че светлината в двата края на пътя е вестта на Среднощния вик.

Първият ангел дойде през 1798 година и възвести, че часът на Неговия съд е настъпил: „като казваше ... че настана часът, когато Той ще съди“. Часът на съда дойде през 1798 година и когато той започна, започна и бракът между Христос и Неговата нова невеста — филаделфийския милеритски адвентизъм. Христос трябваше да встъпи в брак на 22 октомври 1844 година, а от 1798 до 1844 година невестата бе приготвяна. Невестата бе

филадельфийска, защото над Христовата невеста нямаше осъждане, понеже тя пригответи себе си — беше чиста. Възвестяването на съда е възвестяването на брака в началото през 1798 година, което достигна своя край през 1844 година.

Основополагащата светлина и светлината на крайъгълния камък за милеритското движение беше вестта, възвестяваща брака — вестта на Среднощния вик. Среднощният вик беше основата и крайъгълният камък на историята на първия и втория ангел, както и на милеритската история; а крайъгълният камък на милеритската история е основният камък на историята на сто четиридесет и четирите хиляди, както и нейният крайъгълен камък. Изграждането на храма завършва, когато бъде положен крайъгълният камък, а делото по полагането на този последен „чуден“ камък започна през юли 2023 г.

Има различни пророчески изпълнения, които ще съставят върховия камък, но върховият камък също така представлява и кулминацията на една вест. Петдесетница беше върховият камък на вестта на петдесетния период, както и светлината на „седемте времена“, дошла чрез перото на Хайрам Едсън през 1856 г., беше предназначеният върхов камък на вестта на Милър, защото първата основополагаща истина, която Милър откри, бяха „седемте времена“. През 1856 г. отхвърлянето на новата светлина на истината за върховия камък се равняваше на това човек да избере да умре в пустинята на Лаодикия, както древният Израил бе направил в продължение на четиридесет години. Това определя юли 2023 г. като 1856 г., повратната точка от Филадельфия към Лаодикия в милеритската история и обръщането от Лаодикия към Филадельфия в историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Христос не се ожени за нечиста жена през 1844 г., защото тя беше филадельфийска, и Той ще се ожени за невеста от Филадельфия при неделния закон. Но първо тя трябва да се пригответи. Готов ли си?

Не бой се, малко стадо; защото вашият Отец благоволи да ви даде царството. Лука 12:32.

На 22 октомври 1844 г. Господ се ожени за невестата, която бе пригответил да Го последва в историята на третия ангел и във всичко, което третият ангел представлява; но до 1863 г. историята на третия ангел бе отклонена в пустинята на Лаодикия. Историята от 1844 до 1863 г. представлява периода на третия ангел, като по този начин дава илюстрация на неразумните девизи във времевия период на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Девизите са жито и плевели, които биват разделяни чрез вести, предобразени от ангели — защото именно ангелите вършат делото на разделянето.

„Тогава видях третия ангел. Моят съпровождащ ангел каза: „Страшно е неговото дело. Ужасяваща е неговата мисия. Той е ангелът, който трябва да отдели житото от плевелите и да запечата, или върже, житото за небесната житница. Тези неща трябва да погълнат целия ум, цялото внимание.““ Ранни писания, 119.

Вестите на трите ангела от Откровение четиринадесета глава са вестта на късния дъжд, която разделя и обединява двата класа.

„На Йоан бяха открити сцени от дълбок и вълнуващ интерес в опитността на църквата. Той видя положението, опасностите, борбите и окончателното избавление на Божия народ. Той записва заключителните вести, които трябва да доведат до узряване жетвата на земята — или като снопи за небесния житник, или като вързопи за огньовете на унищожението. Бяха му разкрити предмети от огромна важност, особено за последната църква, за да могат онези, които ще се обърнат от заблудата към истината, да бъдат наставени относно опасностите и борбите, които са пред тях. Никой не е нужно да бъде в тъмнина относно това, което идва върху земята.“ Великата борба, 341.

Това са „думи на истината“, които в това поколение са „заключителните вести, които трябва да доведат жетвата до зрялост“ и които отделят двете групи. Това дело е също и делото на „човека с четката за прах“ от съня на Милър.

„Лопатата Му е в ръката Му, и Той ще очисти напълно гумното Си, и ще събере житото Си в житницата.“ Матей 3:12. Това беше едно от времената на пресяване. Чрез думите на истината плявата се отделяше от житото. Понеже бяха твърде суетни и самоправедни, за да приемат изобличение, твърде привързани към света, за да приемат живот на смирение, мнозина се отвърнаха от Исус. И днес мнозина постъпват по същия начин. Душите се изпитват днес така, както бяха изпитани онези ученици в синагогата в Капернаум. Когато истината бъде приведена близо до сърцето, те виждат, че животът им не е в съгласие с Божията воля. Виждат нуждата от пълна промяна в себе си; но не са готови да се заемат с това дело на себеотричане. Затова се гневят, когато греховете им бъдат разкрити. Те си отиват оскърбени, както учениците оставиха Исус, роптаейки: „Тежко е това слово; кой може да го слуша?““ Копнежът на вековете, 392.

Започвайки от великото разочарование от 1844 г., знаците по пътя и събитията до 1863 г. представят историята от 11 септември до неделния закон. Защо, ще попитате, 1844/11 септември?

Писанията на сестра Уайт ясно показват, че третият ангел е дошъл на 22 октомври 1844 г., но също така е дошъл и през 1888 г., което е предобраз на 9/11. Още по-важно е, че всички пророци обособяват именно историята от 9/11 до неделния закон, така че това не е свидетелството на двама или трима, а единното свидетелство на всеки свидетел от Божието Слово, че периодът от 9/11 до неделния закон е времето, в което се изпълнява „действието на всяко видение“.

Историята на идването и завършека на третия ангел беше от 1844 до 1863 г. и представя периода на чудните Божии дела от 9/11 до неделния закон. Тази история е представена също и от 1840 до 1844 г., а в тази линия 1840 е алфата, а 1844 — омегата. В линията от 1844 до 1863 г. 1844 е алфата, а 1863 — омегата. 1844 е и алфа, и омега.

Кръстът се свързва с 1844 г., и Алфа и Омега проля кръвта Си на кръста. От 11 септември (1840 г.) откриваме, че Откровение 10 представя историята, която започва с това, че Йоан изяжда малката книжка през 1840 г., а след това идва разочарованието в стомаха му през 1844 г. Изяждането е началото; стомахът отбелязва края. Последният стих на глава десета

представя тази история като повторена в историята на сто четиридесет и четирите хиляди.

И взех малката книжка от ръката на ангела и я изяхох; и в устата ми беше сладка като мед; а щом я изяхох, коремът ми стана горчив. И той ми каза: Трябва пак да пророкуваш пред много племена и народи, и езици, и царе. Откровение 10:10, 11.

Откровение, глава десета, и Авакум, глава втора, представляват две глави, които свидетелстват за пророческия период от 1840 до 1844 година. Историята от 1844 до 1863 година започва при ориентир на разочарование, последвано от разпръсване, след което следва събиране. В този период пророческата история на двете таблици на Авакум завършва, когато втората таблица беше отпечатана през 1849 година и разпространена в чужбина през 1850 година. Периодът на таблиците на Авакум беше от май 1842 година, когато беше публикувана картата от 1843 година, и пророческият период завърши там, където започна — с публикуването на една от двете таблици на Авакум. Картата от 1843 година е алфата, а картата от 1850 година е омегата.

През 1856 г. Хайрам Едсън написа поредица от статии, които издигнаха разбирането на Уилям Милър за „седемте времена“ на ново равнище. Трудът на Едсън беше омегата на труда на Милър, като доведе основополагащата истина на Милър до положението на крайъгълен камък, предназначен да даде сила на Божия народ. Светлината на Милър върху „седемте времена“ беше алфата, а светлината на Едсън върху „седемте времена“ беше омегата.

През 1863 г. движението се преобрази в църквата, която в крайна сметка щеше да породи от собствените си редици едно движение, по същия начин, по който милеристите излязоха от протестантите, както и учениците излязоха от юдаизма към християнството, и както Исус Навин и Халев произлязоха измежду народа на предишния завет, който бе обречен да умре в пустинята.

В същия този исторически период (1844–1863) републиканският рог на земния звяр преминава през паралелна борба, която в крайна сметка избухва в Гражданската война, за която всички историци са съгласни, че достига своята средна точка през 1863 г. с Прокламацията за освобождението на Линкълн. Линкълн представлява първия републикански президент, който положи президентската клетва след най-лошия президент демократ в историята дотогава. По-късно той бе убит. Всички тези пророчески характеристики, както и други, се повтарят при последния републикански президент.

Периодът от 1844 до 1863 включваше разпръсване и събиране. 1863 представлява неделния закон, следователно разпръсването, което настъпи през 1844, е единственото разпръсване до 1863, когато лаодикийските адвентисти от седмия ден бяха разпръснати в пустинята на Лаодикия. 1844 произведе разпръсване и 1863 произведе разпръсване, като по този начин свидетелства за факта, че тази история е разпознат пророчески символ, защото започва с алфа-разпръсване през 1844 и завършва с омега-разпръсване през 1863. Първото разпръсване настъпи на 18 юли 2020 г., а последното омега-разпръсване се изпълнява при неделния закон.

„Идва време, когато ще бъдем разделени и разпръснати, и всеки един от нас ще трябва да устои, без привилегията на общение с онези, които имат същата драгоценна вяра; и как бихте могли да устоите, ако Бог не е до вас и ако не знаете, че Той ви води и направлява?“ Review and Herald, March 25, 1890.

Не е достатъчно Бог да стои „до вас“; необходимо е също „да знаете, че Той ви води и направлява“. Този факт е предмет на пророчество, представен чрез различните изрази, основани върху това кога „ще познаете Господа“.

И ще ядете в изобилие и ще се наситите, и ще хвалите името на Господа, вашия Бог, Който постъпи чудно с вас; и Моите люде никога няма да се посрамят. И ще познаете, че аз съм всред Израил, и че аз съм Господ, вашият Бог, и няма друг; и Моите люде никога няма да се посрамят. ... Така ще познаете, че аз съм Господ, вашият Бог, Който обитава в Сион, святата Ми планина; тогава Йерусалим ще бъде свят, и чужденци няма вече да минават през него. Йоил 2:26, 27; 3:17.

Когато Йерусалим е свят, той е тържествуващата църква, защото воюващата църква се определя като църква, съставена от жито и плевели; и когато „чужденци вече не преминават“ през „Йерусалим“, Божият народ „ще познае“, „че Той води и ръководи“. Те знаят, защото са онези, които са изпълнили молитвата на „седем пъти“, което включва изповядването, че Бог не ви е водил като лаодикиец, но когато се промените във филаделфиец, ще знаете „че Той води и ръководи“ и че Бог е „сред Израила“.

Алфа-разпръскването (разочарованието) от 19 април и омега-разпръскването (разочарованието) от 22 октомври е белязано от първата официална публикация след великото разочарование от 22 октомври. Публикуването е пророчески белег в милеритската история и в пророческата история на Съединените щати, така че първото нещо, официално публикувано след 1844 г., е ориентир на тази история, и този ориентир обозначава разпръскване.

1847 — Остатъкът, разпръснат по чужбина

„Слово към „малкото стадо“.“

„Следващите статии бяха написани за The Day-Dawn, който се издаваше в Канандайгуа, щата Ню Йорк, от O. R. L. Crosier. Но тъй като този вестник сега не се издава и тъй като не знаем дали отново ще бъде издаван, някои от нас в Мейн сметнахме за най-добре те да бъдат представени в този вид. Желая да насоча вниманието на „малкото стадо“ към онези неща, които съвсем скоро ще станат на тази земя...“

„Читателят ще е забелязал, че три съобщения, излезли изпод перото на г-жа Е. Г. Уайт, бяха включени в „A Word to the ‘Little Flock.’“...

„Второто съобщение от г-жа Уайт, намиращо се на страници 14–18, представлява разказ за първото ѝ видение под заглавието „До разпръснатия остатък“. То е написано на 20 декември 1845 г. като лично писмо до Инок Джейкъбс и е публикувано за пръв път от получателя в The Day-Star от 24 януари 1846 г. След това, на 6 април 1846 г., то е

препечатано под формата на листовка от Джеймс Уайт и H. S. Gurney. Изложението, както се явява в A Word to the 'Little Flock', с изключение на незначителни редакторски промени и добавени библейски препратки, е идентично с пълния разказ за видението, както е бил отпечатан за пръв път.“ James White, A Word to the 'Little Flock', 25.

1844 година бележи пристигането на ангел и едно разочарование. През 1845 година първото видение е записано, а през 1846 година е публикувано. Първото видение е към „остатъка, разпръснат в чужбина“. Съмнявам се, че неомъжената пророчица в тийнейджърска възраст е знаела, когато е записвала първото си видение, че една пророческа характеристика на „остатъка“ е, че остатъкът по пророческа необходимост трябва да бъде „разпръснат в чужбина“ като една от характеристиките на сто четиридесет и четирите хиляди. През 1846 година семейство Уайт встъпват в брак, като по този начин фамилното име на Елън се променя на Уайт. През същата година семейство Уайт започват да пазят седмия ден, съботата. През 1846 година заветът е отбелязан като окончателно утвърден; пророческият брак, започнал през 1844 година, е завършен през 1846 година, а през 1847 година първата официална публикация е отпечатана и изпратена по пощата.

Май, 1850 г.

„СКЪПИ ЧИТАТЕЛЮ — Целта ми в този преглед бе да изоблича заблудата чрез светлината на свещената истина....“

„Като представям този малък труд на разпръснатото стадо, аз изпълних дълга си към него в това отношение; и нека Бог прибави Своего благословение. Амин.“ James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

Публикацията на Джеймс Уайт посочва, че неговата аудитория все още е разпръснатото стадо, но тя е също и защита на седмодневната събота. Това е вестта на третия ангел в нейното младенчество по отношение на разбирането на милеритския адвентизъм за съботата и третия ангел. Тя е публикувана в същата година, в която е публикувана и схемата от 1850 г., и заедно те представляват издигането на Господната войска за приближаващата криза на неделния закон. Исус винаги онагледява края чрез началото, и онези, които представиха вестта през 1844 г., използвайки схемата от 1843 г., бяха предобраз на онези, които щяха да представят вестта, използвайки схемата от 1850 г. В началото на периода на двете таблици на Авакум хората прогласяваха вестта за часа във връзка с таблицата на Авакум, а през 1850 г. Джеймс Уайт представя вестта на третия ангел заедно със схемата от 1850 г. Схемата беше изработена от брат Никълс в периода около 1849 г., време, когато Джеймс и Елън Уайт живеяха при брат Никълс. Джеймс Уайт беше пряко свързан с изработването на схемата от 1850 г. и през същата година започна да прогласява вестта на третия ангел.

„23 септември [1850] г. Господ ми показа, че е прострял ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ, и че усилията трябва да бъдат удвоени в това време на събиране. Във времето на разпръсването Израил бе поразен и разкъсан; но сега, във времето на събирането, Бог ще изцели и превърже Своя народ. По време на разпръсването усилията, полагани за разпространяване на истината, имаха съвсем малко

въздействие, постигаха малко или нищо; но във времето на събирането, когато Бог е прострял ръката Си, за да събере Своя народ, усилията за разпространяване на истината ще имат предвидения си ефект. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е срамно някой да се позовава на времето на разпръсването като на пример, който да ни ръководи сега, във времето на събирането; защото, ако Бог не направи за нас сега повече, отколкото направи тогава, Израил никога не би бил събран. Също тъй необходимо е истината да бъде публикувана в печатно издание, както и да бъде проповядвана.“ Review and Herald, 1 ноември 1850 г.

„Възгледът, че Господ „бе прострял ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ“, на стр. 74, се отнася единствено до единството и силата, които някога съществуваха сред очакващите Христос, и до факта, че Той бе започнал отново да обединява и да издига Своя народ.“ Early Writings, 86.

Сестра Уайт в „Ранни писания“ коментира пасажа от Review and Herald във връзка с това, че използва думите на пророк Исаия, когато казва: „Господ ми показва, че беше прострял ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ.“ Той простря ръката Си през 1850 година. Когато събра този народ в Пресвятото място на 22 октомври 1844 година, това беше при завършека на разпръсването от 677 г. пр. Хр. до 22 октомври 1844 година. Буквалната Юда, обитаваша буквалната славна земя, беше разпръсната за 2520 години в съгласие със „седемте времена“ от Левит двадесет и шест през 677 г. пр. Хр. В края на 2520-те години духовният Израил беше събран на 22 октомври 1844 година и те незабавно бяха разпръснати, а разпръсването приключва, когато Господ простре ръката Си втори път. Той ги събира втори път в този пасаж, за да извърши две неща: да „превърже Своя народ“ и да „издигне“ Своя народ.

„Тогава видях третия ангел. Придружаващият ме ангел каза: „Страшно е неговото слово, ужасна е неговата мисия. Той е ангелът, който трябва да отдели житото от плевелите и да запечата или върже житото за небесната житница.“ Тези неща трябва да ангажират целия ум, цялото внимание. Отново ми бе показана необходимостта онези, които вярват, че ние имаме последната вест на милост, да бъдат отделени от онези, които всекидневно приемат или попиват нова заблуда. Видях, че нито млади, нито стари трябва да посещават събранията на онези, които са в заблуда и тъмнина. Ангелът каза: „Нека умът престане да се занимава с неща, които не принасят полза.““ Manuscript Releases, том 5, 425.

Второто събиране, което започна през 1850 г., предобразяваше запечатването (обвързването) на Божия народ, докато те биват въздигнати, „издигнати“ като знаме. 1850 година посочва времето, когато Господ събира сто четиридесет и четирите хиляди. По пророческа необходимост те трябва да са били разпръснати, преди да бъдат събрани. Следователно „трите дни и половина“ от Откровение 11:11, които символизират 1260, което е половината от 2520, и представляват разпръсването, последвало 18 юли 2020 г. Откровение 11:11 представя второто събиране на онези, които трябва да бъдат сто четиридесет и четирите хиляди, и знамето, което се издига пред народите, както е изложено в Исаия 11:11!

И в онзи ден ще има Иесеев корен, който ще стои като знаме за народите; към него ще се обръщат езичниците, и покоят Му ще бъде славен.

И ще се случи в онзи ден, че Господ ще простре ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от народа Си, който ще остане, от Асирия, от Египет, от Патрос, от Хус, от Елам, от Сенар, от Емат и от морските острови.

И ще издигне знаме за народите, и ще събере изгнаниците на Израил, и ще събере разпръснатите на Юда от четирите краища на земята. Исая 11:10, 11, 12.

През 1850 година Господ простря ръката Си втори път, за да събере народа, който представяше вестта на третия ангел във връзка с вестта на Среднощния вик, както е представена чрез двете таблици на Авакум. През юли 2023 година Господ простря ръката Си втори път, за да събере народа, който представяше вестта на третия ангел във връзка с вестта на Среднощния вик, както е представена чрез двете таблици на Авакум. И 1850 година, и юли 2023 година посочват събирането на „остатъка от народа Му“, както заявява Исая в 11 стих на 11 глава. Единадесети стих е поместен между десети и дванадесети стих, и и двата стиха посочват издигането на знамето пред света.

Всеки от трите стиха посочва знамето, макар че средният стих ги определя като „остатъка“. Остатъкът там се събира за втори път, а броят на племената, от които те са събрани, е осем. „8“ представлява не само онези в Ноевия ковчег, които преминаха от стария свят в новия свят, без да видят смърт, но „8“ представлява и онези, които са осмата църква, която е от седемте. Двамата свидетели от Revelation 11:11 са онези, които са били възкресени. Числото „8“ е символ на възкресението, символ на сто четиридесет и четирите хиляди, символ на кръщението и символ на онези, които преминават от Лаодикия към Филадельфия и стават Исаяевото знаме за народите. Господ простира ръката Си втори път през 1850 до 1865 година и отново през юли 2023 година.

През 2023 г. имаше нова светлина върху седемте времена, както беше и през 1856 г. Периодът от 1856 до 1863 г. представлява историята на сто четиридесет и четирите хиляди, когато Господ издига Своя остатъчен народ като войска.

Исая 11:11 се съгласува съвършено с Откровение 11:11, което се съгласува съвършено с Даниил 11:11. Исая и Йоан представят една вътрешна история, а Даниил — една външна история. Външната линия на Даниил 11:11 върви успоредно с вътрешната линия на Йоан 11:11, а Исая 11:11 представя знамето на вътрешната линия, която призовава другото Божие стадо да излезе от външната линия. Палмони е свързал тези пасажии в прекрасен сноп, което би могло да бъде извършено единствено от Онзи, Който е Създател на всичко.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.

Диалог с изкуствената информация:

Намира ли светът на математиката някакво значение в числото „11“?

Да, числото 11 притежава няколко аспекта на действителен математически интерес и значение (отвъд това, че е просто просто число). Ето основните от тях, които математиците и любителите на математиката често изтъкват:

11 е петото просто число, най-малкото двуцифрено просто число и първото просто число, което е палиндром в десетична бройна система. „11“ е най-малкото репюнитно число (число, съставено от повтарящи се единици), което е просто. То е единственото двуцифрено просто число, при което двете цифри са еднакви. 11, 22, 33, 44 и т.н. Това се получава единствено при „11“. „11“ е показател на просто число на Мерсен. Десетичното развитие на $1/11 = 0.090909...$ има период на повторение от само 2, но $1/11$ е известно и по друг начин: редицата от прости числа 11, 101, 1009, 10007, 100003 и т.н. се появява в обсъжданията на прости числа в аритметична прогресия. Диедралната група от ред 22 (симетриите на правилен 11-ъгълник) е забележителна, защото „11“ е най-малкото просто число, за което диедралната група има неабелева безцентрова структура, представляваща интерес в теорията на групите. В теоретичната физика (теория на струните / М-теория) вселената често се моделира в 11 пространствено-времеви измерения и физиците и математиците, които работят в тази област, често отбелязват появата на 11. „11“ е единственото палиндромно просто число с четен брой цифри (всички останали с четен брой цифри, по-голям от 2, се делят на 11 и следователно са съставни). Това е теорема в занимателната теория на числата.

В крайна сметка:

Макар „11“ да няма същия звезден статус като π , е или златното сечение, то многократно се появява като най-малкия или първия пример за множество явления (първото просто число от вида $repunit$, единственото палиндромно просто число с четен брой цифри, ранна поява в много доказателства и контрапримери, 11 измерения в М-теорията и т.н.). Следователно да — светът на математиката действително счита 11 за значимо число.

„Този, Който вдъхнови Словото, беше истинският тълкувател на Словото. Христос онагледяваше Своите поучения, като насочваше вниманието на слушателите Си към простите закони на природата и към познатите предмети, които те ежедневно виждаха и държаха в ръцете си. Така Той водеше умовете им от естественото към духовното. Мнозина не успяваха веднага да схванат значението на Неговите притчи; но когато ден след ден влизаха в съприкосновение с предметите, с които Великият Учител беше свързал духовни истини, някои разпознаваха уроците на божествената истина, които Той бе търсил да запечата в съзнанието им, и те биваха убедени в истинността на Неговата мисия и обръщани към евангелието.“ Sabbath School Worker, 1 декември 1909 г.

„Като водят така от естественото към духовното царство, Христовите притчи са звена от веригата на истината, която съединява човека с Бога и земята с небето.“ Притчи Христови, 17.